

Δὲν εἴμπορῶ νὰ στερηθῶ τοιαύτης συνδρομῆς...
τὸν θέλομεν 'στὸ κούνημα τῶν Ἀθηνῶν κί' ἐμεῖς.

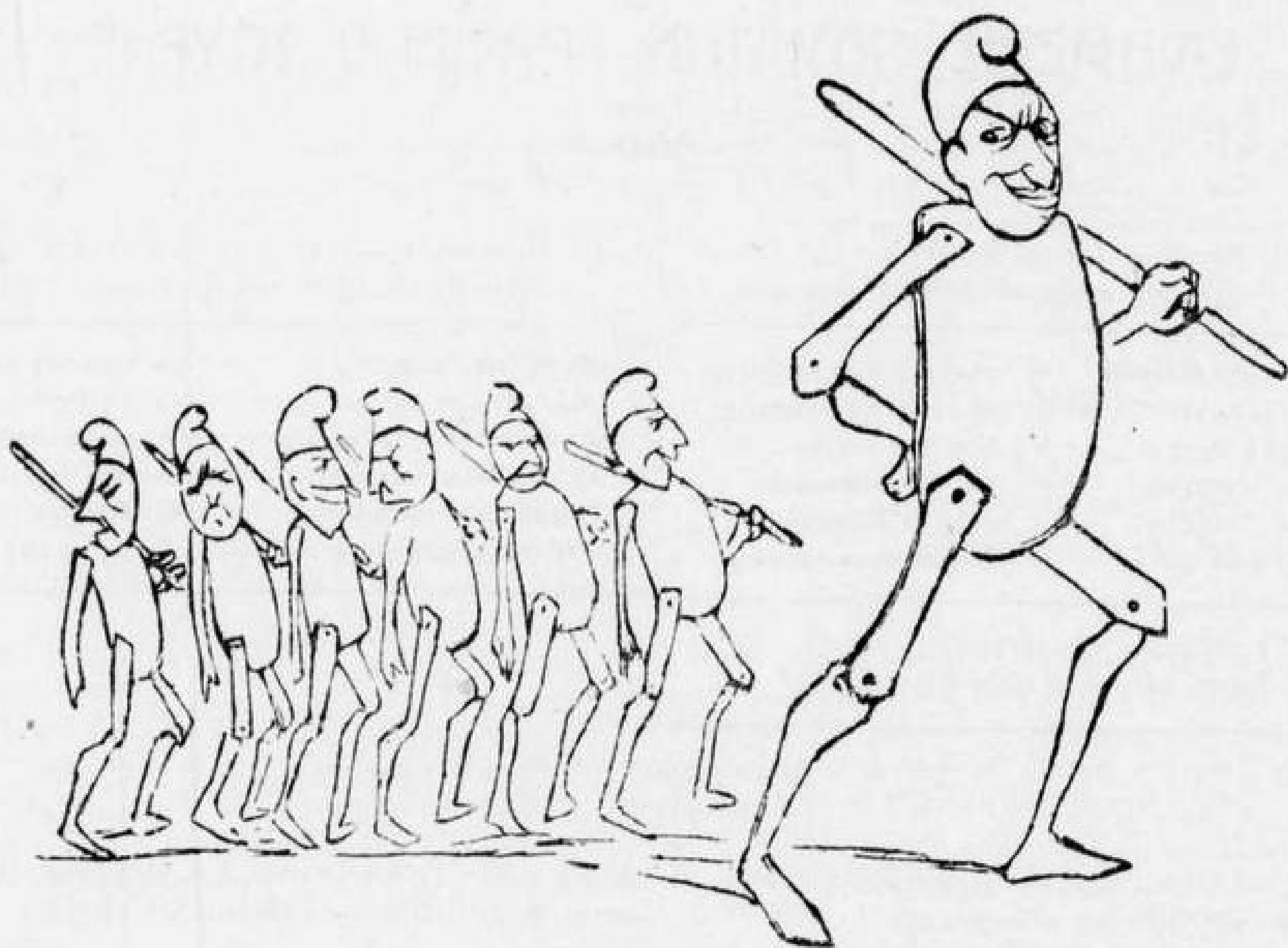
Λ α μ ί α κ αὶ αὐθ η μ ε ρ ό ν.—Σκεπάζομαι μὲ χρῆμα
καὶ στείλετε παρακαλῶ κινήσης δέκα δράμια.

Ἐ ξ Ἀ θ η ν ῶ ν.—Ὡμίλησα δι' ἀγορὰν κινήσης
'στὸν Καραπάνο τὸν γνωστό καὶ μούπε «δὲν μ' ἀφίνεις;»
'Ἐν τούτοις ἠρωτήσαμεν τὸν Μπέλλο τὸν γιατρό
κί' αὐτὸς μᾶς ἐσυμβούλευσε νὰ κάμετε λουτρό.

Λ α μ ί α.—Δὲν μ' ὠφέλησε καὶ τὸ λουτρό καθόλου
καὶ τρέχ' ἡ ἐπανάστασις θαρρῶ κατὰ διαβόλου.

Ἀθῆναι.—Μὴν πυρέσετε σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις.

Λ α μ ί α.—Μ' ἐζαλίσατε μὲ τὰς ἐπαναστάσεις
καὶ μ' ἔφερε ὁ πυρετὸς εἰς ἔκστασιν φρενῶν,
ἔφ' ὃ τὸ σύνθημ' ἄς δοθῇ ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν
καὶ δι' αὐτὸ μὴ φείδεσθε οὐδεμιᾶς δαπάνης...
κινῖνο νὰ μοῦ στείλετε καὶ μένω... Κοντογιάννης.

Ἐπανάστασις δευτέρα
καὶ πολὺ τρομερωτέρα.

(Ὁ Φασουλῆς συνωμοτεῖ μετὰ φρενῶν ἐξάλλων,
ἠγεῖται δὲ τοῦ Περικλῆ καὶ Φασουλῆδων ἄλλων.)

Φ.—Ἐμπρός! ἔμπρός! ἄς τρέξωμεν ἀμέσως εἰς Λαμίαν
καὶ καταγίδ' ἄς φέρωμεν παντοῦ καὶ τρικυμίαν.
'Ἐμπρός! ἔμπρός! ἄς τρέξωμεν, τὸ βῆμα μας γοργόν,
διὰ ν' ἀποτινάξωμεν βαρύτερον ζυγόν.

(Ἐξω φρενῶν ὁ Φασουλῆς πηδᾷ καὶ ἀλαλάζει
κί' ἀπὸ τὴν φλόγα τὴν πολλὴν τὸ μέτρο του ἀλλάζει.)

Ὡς πότε, καλληκάρια, θὰ ζοῦμε 'στὰ στενά
καὶ μὲ στομάχι ἄδειο καθένας θὰ γυρνᾷ;
ὡς πότε πιά χορτάτοι θὰ εἶναι οἱ μισοί
κί' οἱ ἄλλοι πεινασμένοι θὰ κάθωνται καρσί;
ὡς πότε ὁ Τρικούπης θὰ στέκεται 'ψηλά
κί' ὁ Θεοδωρῆς θὰ χάσκη ἀπὸ τὰ χαμηλά;
ὡς πότε πιά τσουμποῦσα καὶ γλέντια βερεσέ;
ὡς πότε ἐπαναστάσεις καὶ γέφυραι χρυσαί;

ὡς πότε συναθροίσεις καὶ λόγοι μυστικοί;
ὡς πότε δημοκράται μὲ κόκκινο βρακί;
ὡς πότε σουαρέδες μὲ χίλια δαὸ καλά
'στοῦ βουλευτοῦ τῆς Ἀριτῆς τὰ σπήτια τὰ 'ψηλά;
ὡς πότε φουσκωμένοι καθὼς οἱ πετεινοὶ
δὲν θάχωμε κουράγιο, δὲν θάχωμε φωνή;
ὡς πότε πιά παντζάρια καὶ λάχανα ξερά;
ὡς πότε ἀποφόρια γιὰ κάθε φουκαρᾷ;
ὡς πότε τοῦ Σκουλούδη τὸ φράκο θὰ φορῶ;
ὡς πότε μ' ἀποφόρια θὰ τρέχω 'στὸ χορό;

Ὡς πότε τοῦ Λεβίδη καὶ ἡ 'δική μας φύσις
θὰ εἶναι δεσμευμένη μὲ σιδηρᾶς ἀλύσεις;
ὡς πότε, καλληκάρια, θὰ κοπανῶ ἀέρα;
ὡς πότε πιά ὁ ἥλιος θὰ βγαίνει κάθε 'μέρα;
ὡς πότε θὰ μᾶς πίνουν τὸ αἷμα σὰν σφουγγάρι;
ὡς πότε κάθε τόσο θὰ βγαίνει τὸ φεγγάρι;
ὡς πότε θὰ σφυρίζη 'στ'αὐτιά μας τὸ κουνουπι;
ὡς πότε θὰ πηγαίνει ὁ Ἄναξ 'στοῦ Τρικούπη;

ὡς πότε θὰ ὑπάρχουν Ἐρνάναι συνωμοταί,
ὡς πότε τέλος πάντων θὰ λέγωμεν «ὡς πότε;»

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς μὲ ὄλον του τὸν πόνον
ἀλλάζει πάλιν ἔξαφνα τὸ μέτρον καὶ τὸν τόνον.)

Φ.— Ἐμπρὸς λοιπόν, ἄς τρέξωμεν ἀμέσως εἰς Λαμίαν
καὶ καταγίδ' ἄς φέρωμεν παντοῦ καὶ τρικυμίαν.
Ὁ Κοντογιάννης ἔρχεται μὲ δεκοχτὼ χιλιάδες,
μὲ παλληκάρια διαλεχτά καὶ μὲ φουστινελάδες.
Ὁ Κοντογιάννης ἔρχεται, ὁ Κοντογιάννης φθάνει,
μὰ τεταρταῖος πυρετὸς τὸν φουκαρά τὸν πιάνει
καὶ τρέχει ἔσθ' ὅτι κρεββάτι του ἀναίσθητος νὰ πέσῃ
καὶ μὲν ἢ ἐπανάστασις τοῦ Θεοδώρῃ ἴσθ' ἡ μέση.
Ἐμπρὸς λοιπόν, ἄς τρέξωμεν, παιδιά, ἔσθ' ὅτι Κοντογιάν-
κουράγιον νὰ τοῦ δώσωμε τὸ κούνημα νὰ κἀνῃ. [ἦ
Ἐμπρὸς νὰ τὸ κουνήσωμε κ' ἔσθ' ἡμεῖς ἡ ὥρα...
σῆκω καὶ σύ, βρὲ Περικλῆ, μὲ ὄλη σου τὴν φόρα
κ' ἀκολουθεῖτε μὲ σπαθιά, μὲ ρόπαλα καὶ ξύλα
κ' ἄς γίνουν ὅλα θάλασσα κ' ἄς γίνουν ὅλα νῆλα.

Π.— Κτυπάτε, κτυπάτε,
τυράννους τρυπάτε...
εἰς ὄλους τοὺς τόπους
πετάτε μὲ φούρια,
κτυπάτε ἀνθρώπους,
κτυπάτε γαϊδούρια.

Φ.— Καὶ τὴν ἄρ' ἄς ἔλθῃ ὁ καθεὶς μὲ ὕφος ἀνδρικόν
νὰ πάρῃ ἓνα ὄνομο ἐπαναστατικόν,
γιὰ νὰ μὴ γίνῃ σύγχυσις εἰς τὰ ὄνόματά μας
καὶ σκοτωθῶμε μόνον μας μὲ τὰ κτυπήματά μας.
Ἐλθέτω οὖν κατὰ σειράν ὁ πρῶτος συνωμοτής,
κατόπιν δὲ ὁ δεύτερος καὶ ἡ λοιπὴ ὀλότης...
Σὺ πῶς καλεῖσαι;

Α'.— Λάχανα...
Β'.— Ἐσὺ;
Κοκκινογοῦλι.
Γ'.— Ἐσὺ;
Φωτιά καὶ μπούμπερη...
Δ'.— Σὺ πάλιν;
Νυκτοποῦλι.
Ε'.— Σὺ;
Καραπάνος...
ΣΤ'.— Ἄμμε σύ;
Κλυστήρι καὶ βαπόρι.

Ζ'.— Ἐσὺ ὁ ἄλλος;
Σώβρακο, τσουράπι, ἀποφόρι.
Φ.— Καὶ νῦν ἄς ρίψωμεν λαχνούς κ' ὅστις τοῦ κλήρου λά-
ἄς δώσῃ πρῶτος ὄλον μας τὸ σύνθημα ἐν τάχει. [ΧΠ

(Ἡ φάλαγξ τῶν συνωμοτῶν ρίπτει λαχνούς ἔσθ' ὁ σκότος,
τοῦ κλήρου δὲ ὁ Φασουλῆς ἐπιλαγχάνει πρῶτος.)

Φ.— Ἄ! τέλος πάντων σὲ κρατῶ, ἐκδίκησις γλυκεῖα!..
μακρὰν, ὦ φύσις ἀνανδρος, μακρὰν, δειλὴ βλακεία.
Ἰδέτε τὸ οἰκτρότατον τῆς τυραννίας θῦμα,
μὴ μ' ἐκλαμβάνετε σκιὰν ποῦ ἔσθ' ἡ χιτῶν μου μέλας,
Ἄγρια μὲν ἢ ὄψις μου καὶ ὁ χιτῶν μου μέλας,
μὰ κρύπτει πλέον μελανὰς τὸ στήθος μου θυέλλας.

Ὁ σὺ φιλάτη μου πατρίς, τὸν συνωμοτήν ἴδε...
ὦ Ραῦμόνδε, Ροῦῦ Βλάς, Ἄλφρεδε, Γοδεφρεῖδε,
ὦ πρόγονοί μου γίγαντες, περικλεεῖς ἱππῶται
κ' ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς νυκτὸς γενναῖοι συνωμοταί,
ἐλάτε γύρω... σᾶς καλεῖ ὁ φλογερός Ἐρνάνης,
ἐγὼ τοῦτέστι ὁ τολμῶν τὰ πάντα μπεχλιβάνης.
Δόνα Θεοδώρα ἔρχομαι, Δόνα Θεοδώρα φθάνω...
ιδέ με... ἀρματόνομα καὶ τρέχω ν' ἀποθάνω.
Ναί τῆς Λαμίας τὰ βουνά... τῶν Ἄλπεων τὰ ὄρη...
ποῦ εἶσαι σὺ τὸ λάχανο καὶ σὺ τὸ ἀποφόρι;
ἐλάτε, ὦ Ἀρμόδιοι, ἐλάτε ἀπ' ὀπίσω,
κ' ὄλοι βαστάτε με καλὰ διότι θὰ κτυπήσω.
Βροντῆ εἰς τὴν Φθιώτιδα, ἔσθ' ὅτι Ὀλυμπον ἀστράπτει...
ἢ Σαραγόσσα καίεται, ἢ Σαραγόσσ' ἀνάπτει.
Συλλάβετε τὸν Φασουλῆν φωνάζον ἀπὸ πέρα
καὶ μὲ φωνὰς κ' ἀλαλαγμοὺς γεμίζουν τὸν ἀέρα.
Ἄ! ὄχι, δὲν θὰ συλληφθῶ μὲ τοὺς λαμπροὺς ἀστέρας...
ἀλλὰ ἰδοῦ... ἀπὸ μακρὰν ὄξυ ἀκούω κέρας...
τὸ κέρας τοῦ Ροῦῖ-Γομέζ θὰ εἶναι δίχως ἄλλο,
μοῦ λέγει τὴν ἐκδίκησιν νὰ μὴν τὴν ἀναβάλλω.
Ἄ! ὄχι δὲν θ' ἀναβληθῆ... εὐθὺς θὰ προχωρήσω
καὶ δυστυχία εἰς αὐτὸν ποῦ πρῶτον ἀντικρύσω.
Καρολομάγνε σ' ἔφαγα... Καρολομάγνε στίσου...
ὦ Κοντογιάννη πρόσμενε καὶ φθάνω ἔμπροστά σου.
Καὶ τώρα ποῦ γνωρίζομεν, ἀνιάρται, τὸνομά μας
Σπαθὶ καὶ Ρετσινόλαδο ἄς εἶναι σύνθημά μας.

Ὅλοι.— Σπαθὶ καὶ Ρετσινόλαδο...

Φ.— Λοιπὸν τὰ ξίφη ἔξω
καὶ ἔσθ' ἡ Λαμίαν μὲ αὐτὸ τὸ σύνθημα θὰ τρέξω.

Π.— Σπαθὶ καὶ ρετσινόλαδο... ἡρῶα καὶ τροπαῖα...

Φ.— Ἀλλὰ ἰδέ, βρὲ Περικλῆ, ἐκεῖ μακρὰν ἱπέα...

Π.— Ἐμπρὸς, Ἐρνάνη Φασουλῆ... δὲν εἶναι καθβαλάρης,
ἀλλ' εἶναι ὁ Θεόδωρος ἀγριωπὸς ὡς Ἄρης.

Φ.— Ἄς τοῦ εἰπῶ τὸ σύνθημα νὰ δούμε ἂν τὸ ξέρῃ...
Σπαθὶ καὶ Ρετσινόλαδο... μὴ λέξι δὲν προφέρει.

Π.— Σπαθὶ καὶ Ρετσινόλαδο...

Φ.— Δὲν ἀπαντῶ καθόλου...
Μηχανογράφος φαίνεται καὶ ἀνθρώπος τοῦ δόλου.
Σπαθὶ γιὰ Ρετσινόλαδο... Τί ἐκ τῶν δύο εἶσαι...
ἀλλὰ ἐσὺ δὲν ἀπαντᾷς καὶ οὔτε κἀν κινεῖσαι.
Τί νὰ σᾶς πῶ... τὰ πράγματα μοῦ φαίνονται σὰν
[σκοῦρα
κ' ἀρχίζω νὰ σκοτίζωμαι μ' ἐκείνη τὴν φιοῦρα.

(Περικυκλόνουν οἱ λοιποὶ τὸν Φασουλῆν μὲ ξίφος
κ' ἀρχίζουν ἄσμα μυστικόν καὶ σκοτεινὸν ὡς γοῖφος.)

Δεληγιάννης, Καραπάνος
καὶ τῶν ἀνταρτῶν τὸ στίφος
ἔσθ' ἡ φωτιά...
ἐμπρὸς μάρος!... εἰς ὄλους κρᾶνος,
ρετσινόλαδο καὶ ξίφος
καὶ μυρτιά.

Π.— Ἐμπρὸς ἄς προχωρήσωμεν...

Φ.— Σ' αὐτὴν τὴν θέσιν μεῖνε,
γιατὶ αὐτὸς σὰν σταυρωτῆς μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι.

Π.— Ἔτσι θαρρῶ, βρὲ Φασουλῆ...

Φ.— Ἀρχίζει νὰ μὲ πιάνῃ
ὁ τεταρταῖος πυρετὸς καθὼς τὸν Κοντογιάννη.

(Οἱ συνωμόται πάλιν
μέ δύναμιν μεγάλην.)

Μέ τά ξίφη γυμνωμένα
ἐμπρός μᾶρος ἐν τῷ Σταδίῳ
τῷ χρυσῷ...
τριτίμ τριάντα ἕνα,
τριτάμ τριάντα δύο
καί μισό.

Φ.—Σάν χωροφύλαξ ἔφιππος μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι...
ἔσένα πῶς σοῦ φαίνεται, μωρὲ Βιλλαρδουῖνε;

Π.—Ἔτσι κι' ἐμένα φαίνεται...

Φ.— Ἰδέ τον... μᾶς κυττάζει
καί ἄγριος πρὸς τὰ ἐδῶ θαρρῶ πῶς πλησιάζει.

Π.—ὦ! νάτος. εἶναι σταυρωτῆς.. τὸ βῆμα του ἐπείγει..

Φ.—Σπαθί καί ρετινόλαδο καί ὄπου φύγη φύγη.

(Πολλοὶ ἐκ τῶν συνωμοτῶν
μέ νέον τόνον δυνατόν.)

Μέ ξίφη γυμνωμένα
ἐμπρός μᾶρος ἐν τῷ Σταδίῳ
τῷ χρυσῷ...
τριτίμ τριάντα ἕνα
τριτάμ τριάντα δύο
καί μισό.

Φ.—Περίδρομος!... ἀφήσατε τὸ ἄσμα καί τὴν πάλην,
διότ' ἡ ἐπανάστασις θ' ἀναβληθῆ καί πάλιν.

Π.—Ἄς φύγωμεν ὀργήγορα κι' ὁ σταυρωτῆς σιμόνει.

Συν.—Ἀλήθεια, εἶναι σταυρωτῆς καί τὸ σπαθί γυμνώνει.

Φ.—Τρία πουλάκια κάθονται 'στοῦ Διάκου τὸ ταμποῦρι
καί φεύγετε νὰ φεύγωμε καί κόψτε τὸ κουμποῦρι.

(Οἱ πάντες διαλύονται κι' ὁ Φασουλῆς πυρέσσει
καί τρέχει 'στὸ κρεββάτι του μέ τούρτουρα νὰ πέσῃ).

Καί ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Ἄγωνά ἢ Ἐστία καί πάλιν προκηρῦσσει,
ὅστις τοῦτέστι γράψῃ Διήγημα μέ χάρι,
εἰς τοῦτον ἢ Ἐστία τὸ γέρας θὰ χαρίσῃ
καί πεντακόσια φράγκα τοῖς μετρητοῖς θὰ πάρῃ.
Ἐκθέτει καί λαχεῖον βιβλίων πρὸς τοῖς ἄλλοις
δι' ὅσους προπληρόνουν ἐμπρός τὴν συνδρομὴν,
προτρέπομεν δὲ πάντας μετὰ σπουδῆς μεγάλης
συνδρομηταὶ νὰ γίνουν εἰς τὴν αὐτὴν στιγμὴν.

Καί τέλος πάντων ἴδαμεν κομψόν κι' ἐρατεινὸν
καί τὸ Ἡμερολόγιον τό καί Βυζαντινόν.

Καί τοῦτο εἶναι κάλλιστον καί πρῶτον ἐν τοῖς πρώτοις,
Μαγκάκης ὁ διευθυντής, Μαγκάκης ὁ ἐκδότης.

Ἐβγήκε δά κι' τὸ Μ π ο ὺ λ-Μ π ο ὺ λ τὸ Ἀνατολικόν,
τοῦ Κώστα τοῦ Κατσιμίαια ἐν βάλς μεθυστικόν.
Καί τώρα κάθε χορευτῆς καί καθεμιὰ κυρὰ
βεβαίως δὲν θὰ λυπηθῆ γιὰ τὸ Μ π ο ὺ λ-Μ π ο ὺ λ παρῶ.

Τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Γιάνναρη ἐβγήκε τεῦχος πρῶτον
κι' αὐτὸ τὸ νέον Λεξικόν πολὺν θὰ κάμῃ κρότον.

Ἐβγήκε δὲ καί τοῦ Πετρώφ τὸ «Ἐθνικὸν παιχίδι»
καί ὄλ' αὐτὰ εὐρίσκονται εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη.

Ἐνῶ δὲ τὸ κεφάλι μας μέ συγγραφὰς θολώνει
ἐξέδωσε κι' ὁ φίλος Μπάρτ τὸν Ἐ ξ η ν τ α β ε λ ὶ ν η
κατὰ λαμπρὰν μετάφρασιν τοῦ πάλαι Οἰκονόμου
καί σπεύσατε πρὸς ἀγορὰν τοῦ πολυτίμου τόμου.

Τὸ Ἀ σ τ υ τῆς Πρωτοχρονιάς θὰ εἶναι μιὰ χαρὰ,
εἰκόνες μέ χρωματισμούς, Σαμάρα μουσική,
αὐτόγραφα ποιήματα καί ὕλη γλαφυρὰ,
θὰ εἶναι μιὰ ἐκπληξις γιὰ μᾶς μοναδική.

Στολίσματα πολλῶν εἰδῶν
εἰς τοῦ Αἰόλου τὴν ὁδόν.

Κατσιμίπαλης ὁ φίλος, ποῦ ἔλειπε 'στὰ ξένα,
μᾶς ἔφερε στολίδια καί λούσα ἕνα κι' ἕνα.
Μᾶς ἔφερε ὀμπρέλαις, μαστούνια κι' ἄλλα εἶδη
καί κάθε τί ὠραῖο τοῦ Παρισιοῦ στολίδι.
Μοσχοβολοῦν Εὐρώπη, μυρίζουνε Παρίσι,
μᾶς ἦλθαν φρέσκα φρέσκα καί εἶναι μιὰ χαρὰ,
ἐκεῖ καθένας θαῦρη ὅποιον συρμὸ θέλήσῃ,
ἀλλὰ πρὸ πάντων σκούφιας γιὰ ὄλα τὰ μωρὰ.
Καί ποιά καλὴ μητέρα γιὰ τὸ μονάκριβό της
εὐθύς δὲν θ' ἀγοράσῃ μιὰ τέτοια σκούφια πρώτης;
Ἐμπρός λοιπόν, κυρίαίς, 'στὸν νέο μου κουμπάρο
κι' ἐγὼ μιὰ τέτοια σκούφια τοῦ Φασουλῆ θὰ πάρω.

Ἐβγήκαν τὰ ποιήματα
καί στείλετέ μας χρήματα.

Καί τέλος ἐξεδόθησαν οἱ νέοι μας οἱ τόμοι,
πωλοῦνται δὲ 'στὸ σπῆτι μας, πούναι κοντὰ 'στοῦ Ξύδη,
εἰς τῆς Ἐ σ τ ί α ς τὸ γνωστὸν Κατάστημα κι' ἀκόμη
σ' ὄλα τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδη.
Ἐκτὸς αὐτῶν θὰ εὑρετε τὸ κάθε μας βιβλίον
καί εἰς τοῦ Βίλμπεργ καί τοῦ Μπὲκ τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω—πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβῃ,
'στὴν Νεάπολιν ἐπάνω —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μέ ξενοδοχεῖον Ξύδη, —δρῶ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μέ Χημεῖον, μέ μιὰ μάνδρα, —μέ μεγάλ' οἰκοδομή
καί μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, —πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ—τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.